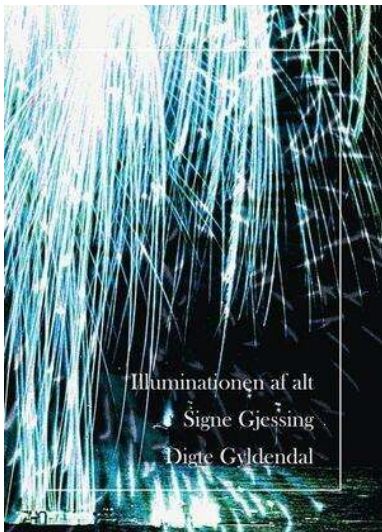

BOG

ILLUMINATIONEN AF ALT (/BOEGER/ILLUMINATIONEN-AF-ALT-DIGTE)

Af Signe Gjessing (/forfattere/signe-gjessing) (2023)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-](https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-BASIS%3A135392618&fragment=content)

BASIS%3A135392618&FRAGMENT=CONTENT)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/illuminationen-af-alt-digte) for at anmelde

Der er noget sfærisk over Signe Gjessings digtsamling; en kosmisk rutsjetur mellem verden, stjernerne og universerne.

ANMELDELSE

14 feb.23

(/users/frederik-scholer)

Af Frederik Schøler (/users/frederik-scholer)

Skribent

Der er noget sfærisk over Signe Gjessings digtsamling; en kosmisk rutsjetur mellem verden, stjernerne og universerne.

Det er sådan ret uhåndgribeligt; lidt ubegribeligt, det man bliver udsat for som læser af denne digtbog. Altså det burde være til at overkomme – den er blot 32 sider og endda kun med skrift på hver anden side - men det, der står, fylder i glitrende udstrækning og bevægelse i spring gennem stjernetaget og bevidst småtrælse formuleringer:

"(En verden er det sidste, virkeligheden har brug for lige nu, med alle de drømmeheste.)"

Skriften bliver lidt uoverskuelig, når aktørerne er Universer og Skabelsen eller Stjerner og Verden, selv om der også både er et 'du' og et 'jeg'.

Digtsamlingen bruger et greb med at stille aktørerne af kosmiske dimensioner sammen med prosaiske udtryk eller helt konkret steder, hvorved der skabes nogle voldsomme rutsjeture – der forunderligt nok nivellerer det, der er så stort,

at udtrækningen af det i sig selv gør det abstrakt med det konkrete og typiske, som vi oplever og altså ikke nødvendigvis er bemærkelsesværdige dele af livet.

"En stjernetåge aftaler et mødested for alle støvkorn, hvis de skulle blive væk fra hinanden: I Rom, ved Trevifontænen."

Aktørernes voldsomme omfang gør det udfordrende helt at begribe, hvad der er på færde. En udfordring som skriftens opbygning bidrager til. Teksten består af sætningspar: først en konstaterende sætning efterfulgt af en form for uddybning eller kommentar i parentes. Der er muligvis, men ikke nødvendigvis, en fremdrift i løbet af bogen, der også er inddelt i afsnit.

Der er nogle mere eller mindre faste relationer mellem aktørerne – skabelsen skaber verdener, som illumineres af stjerner. De er af og til samlet i tåger, men befinder sig i universer, som der altså er flere af – som både kan befinde sig i det talende 'jeg's hjerte – der samtidig – eller på et andet tidspunkt - kan skyde *"mit blod ind i universet med en stjerne som sprøjte"*.

Det føles vigtigt, det sprøjtende blod. Jeg har en fornemmelse af, at 'Illuminationen af alt' kan handle om, at 'jeget' og 'duet' får et barn, som er en hel verden i sig selv. Et barn, der bliver til et selvstændigt menneske, da stjernerne illuminerer det, hvorpå det folder sig ud og multiplicerer universet for 'jeget' og 'duet' – men det er en fornemmelse.

Det vil garanteret være muligt at begrunde den tolkning ud fra teksten, men som jeg har forsøgt at argumentere for, er det sfærisk og kosmisk uhåndgribeligt – og godt for det.

Jeg skal ikke give en autoriseret læsning, og digtet er ikke en rebus, som skal tydes – den går forhåbentlig ikke engang op, men tilbyder mangfoldige forundringer i sine stjernetåger, støv og smukke sirende solsikker.

BOGDETALJER

